

Arrest

nr. 335 137 van 29 oktober 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 maart 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 juli 2025.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart van Palestijnse afkomst te zijn uit Gaza, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van 13 maart 2025, waarbij haar huidig derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekende partij naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het

Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van haar derde beschermingsverzoek stelt de verzoekende partij dat zij problemen kent met de familie A. in Griekenland. Het probleem is ontstaan in Griekenland, acht maanden voordat zij in Griekenland aankwam. Haar neef handelde samen met mensen van deze familie in drugs en dit liep mis waardoor het tot een gevecht kwam. Zij was toen echter nog niet in Griekenland en heeft geen details over de precieze problemen. Zij heeft in Griekenland niemand van deze familie ontmoet en is nooit door hen benaderd. Zij hoorde enkel van mensen van haar familie dat ze elk lid van haar familie zouden zoeken. Daarom moest zij Griekenland verlaten. Na haar aankomst in België diende verzoekende partij via een advocaat een klacht in om aan te tonen dat zij niet kan terugkeren naar Griekenland. Ter staving van haar huidig verzoek legt zij volgende kopieën neer: een klacht die zij liet opstellen door een advocaat en foto's uit Gaza.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekende partij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. De Raad herinnert eraan dat verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus heeft verkregen in Griekenland en dat in casu wordt vermoed dat zij geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat zij reeds internationale bescherming geniet in een ander land. Er liggen geen elementen voor waaruit kan blijken dat verzoekende partij niet langer over internationale bescherming beschikt in Griekenland.

Uit de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° berust inderdaad bij het Commissariaat-generaal, doch eens hieraan is voldaan, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Het komt aldus aan verzoekende partij zelf en niet aan het Commissariaat-generaal toe om het bewijs te leveren dat zij in Griekenland niet langer internationale bescherming geniet. Verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij over de internationale bescherming beschikt die haar toegekend werd op 2 februari 2022, in tegenstelling tot wat verzoekende partij in het verzoekschrift beweert (administratief dossier, map 6, landeninformatie, stuk 1). Door in het verzoekschrift louter hypothetisch te stellen dat Griekenland haar status kan intrekken, toont zij niet in concreto aan dat zij op heden niet langer over een beschermingsstatus zou beschikken.

Waar een vorig verzoek werd afgewezen omdat een andere lidstaat reeds een internationale beschermingsstatus heeft verleend, moeten de nieuwe elementen of feiten, gelet op wat voorafgaat, aldus verband houden met de situatie van de verzoekende partij in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend en die de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen.

De foto's van Gaza die verzoekende partij neerlegt ter staving van haar verzoek om internationale bescherming hebben geen betrekking op de situatie in Griekenland en zijn aldus niet dienstig.

5. Beide partijen brengen actuele landeninformatie bij waaruit blijkt dat er in Griekenland sprake is van een zeer precare situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met "alle gegevens van de zaak" (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

6. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dus o.a. dat de situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland verslechterd is en erg precair is. Dit is o.a. het gevolg van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in erg moeilijke en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot onder meer socio-economische en medische hulp. In het kader van haar huidig verzoek haalt verzoekende partij aan dat haar Griekse verblijfstitel vervallen is. Uit het antwoord van de Griekse autoriteiten blijkt inderdaad dat aan verzoekende partij een verblijfsvergunning afgeleverd werd die geldig was tot en met 10 februari 2025 en dus op heden niet meer geldig is (administratief dossier, map 6, landeninformatie, stuk 1). Zij wijst op de moeilijkheden die gepaard gaan met het verlengen of vernieuwen van verblijfsdocumenten in Griekenland alsook op het gebrek aan huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, ondersteuning en medische bijstand in Griekenland. Zij benadrukt dat zij sinds haar vertrek uit Griekenland, ondertussen ongeveer drie jaar geleden, geen domicilie meer gehad heeft in Griekenland.

Uit de door beide partijen verstrekte informatie blijkt dat de hernieuwing en/of de verlenging van een ADET van begunstigden van een internationale beschermingsstatus die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk is en enkele maanden of zelfs meer dan een jaar kan duren. Als de ADET vervalt, wordt de AFM automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een individu bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid.

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland om dakloos te worden of om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Het ontbreken ervan dient in aanmerking te worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van verzoekende partij als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland. Tevens blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier zeer duidelijk dat de situatie voor statushouders in Griekenland dermate precair is dat het voor een begunstigde van internationale bescherming wiens ADET is vervallen, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, ook noodzakelijk is dat hij beschikt over middelen, een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten, het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting.

Er moet bijgevolg worden nagegaan of verzoekende partij beschikt over middelen, een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van haar Griekse verblijfsdocumenten, het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee zij na haar terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen.

Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij hier in België in het verleden gewerkt heeft en dat zij in staat was om 300 euro te betalen aan een advocaat in Griekenland om een klacht te laten opstellen (NPO, p. 10 en 14). Bovendien blijkt ook dat zij in het verleden reeds geld heeft kunnen lenen van haar oom en dat haar neven 2000 (euro/dollar) betaalden voor de smokkelaar die hen en verzoekende partij van Turkije naar Griekenland bracht (NPO, p. 6 en 10). Zij is ook van Griekenland naar België kunnen reizen. Zij beschikt aldus over bepaalde financiële middelen of ondersteuning die het haar mogelijk maken om te overleven en te reizen. Er kan dan ook niet ingezien worden waarom zij geen beroep zou kunnen doen op deze ondersteuning om de periode te overbruggen tussen het aanvragen en het effectief ontvangen van een nieuw verblijfsdocument.

Er liggen in casu ook geen specifieke elementen voor waaruit in hoofde van verzoekende partij een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken die haar bij een terugkeer naar Griekenland zou blootstellen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest of die haar zouden verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland. Uit haar verklaringen kan niet blijken dat zij kampt met enige medische of psychologische problemen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Zij haalde aan het begin van het persoonlijk onderhoud aan dat zij in het verleden nooit een medische behandeling behoefde (NPO, p. 3). Vervolgens stelt zij dan plots dat zij in België behandeld werd omwille van haar ademhaling en dus wel nood had aan medische zorgen, maar ook blijkt dat zij deze behandeling geheel vrijwillig stopgezet heeft (NPO, p. 16). Waar verzoekende partij in het verzoekschrift wijst op enige medische problemen waarvan zij eerder reeds documenten neergelegd heeft, dient opgemerkt te worden dat deze al beoordeeld werden in het kader van haar vorige verzoek om internationale bescherming. Zij legt hiervan geen bijkomende documenten neer die een ander licht op deze beoordeling kunnen werpen.

Het komt aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder

meer werk en onderdak te zoeken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Uit haar verklaringen bij haar huidig volgend verzoek blijkt dat zij geen nieuwe elementen aanbrengt ten opzichte van Griekenland die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partij haalt in haar huidige verzoek plotseling problemen aan met de familie A. in Griekenland waarvan zij nog nooit eerder melding maakte. Nochtans zouden deze problemen reeds bestaan hebben voor haar aankomst in België. Er kan echter geen geloof gehecht worden aan de beweerde problemen met deze familie. Er dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij geen specifieke kennis heeft over de oorzaak van het probleem. Haar neef zou het aan de stok gekregen hebben met iemand van de familie A. omwille van een drugsprobleem, maar wat de concrete gevolgen op dat moment waren weet zij niet aangezien het incident zich maanden voor haar aankomst in Griekenland voordeed en haar neven Griekenland reeds verlaten op het ogenblik dat zij zich in Griekenland bevond (NPO, p. 7-9). Bovendien slaagt verzoekende partij er ook niet in om aan te tonen dat zij hierdoor persoonlijk problemen zou kennen en stelt zelf expliciet dat zij er niks mee te maken had (NPO, p. 9). Zij stelde meermaals dat zij nooit in aanraking kwam met iemand van de familie A. hoewel zij in totaal ongeveer tien maanden in Griekenland heeft doorgebracht (NPO, p. 6 en 9-12). Ter ondersteuning van haar verzoek legt verzoekende partij echter een klacht neer waarin uitdrukkelijk melding wordt gemaakt van een incident waarbij zij meerdere keren zou geslagen zijn door leden van de familie. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt verzoekende partij dan plots dat zij inderdaad geslagen werd en dat zij nu ineens begreep wat er vermeld stond (NPO, p. 12). Bovendien dient hier nog aan toegevoegd te worden dat zij dit document heeft laten opmaken net om een bewijs te hebben van de feiten die zij stelt te hebben meegemaakt (NPO, p. 12). Dat zij dit bovendien zou hebben laten opstellen door een advocaat in Griekenland wanneer zij zelf al lang Griekenland verlaten had, doet verder afbreuk aan de ernst van de verklaringen. Er kan dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan de verklaringen van verzoekende partij omtrent deze voorgehouden problemen. Des te meer aangezien de documenten die zij neerlegt ter ondersteuning tegenstrijdig zijn met haar oorspronkelijke verklaringen. Ongeacht deze beoordeling dient te worden herhaald dat zij, zoals reeds in haar eerdere verzoeken werd geoordeeld, in Griekeland als begunstigde van internationale bescherming haar rechten kan laten gelden. Zij kan aldus beroep doen op de autoriteiten in Griekenland indien zij een probleem kent met iemand. Zij heeft dit echter nooit gedaan (NPO, p.13). Verder kan herhaald worden dat verzoekende partij op generlei wijze aantoont dat zij een oprechte intentie had of ernstige stappen gezet heeft om een duurzaam leven uit te bouwen in Griekenland en zich aldaar te integreren. Tijdens het persoonlijk onderhoud herhaalt verzoekende partij opnieuw dat Griekenland nooit de intentie had om in Griekenland te blijven en dat dit een tussenstop was voor haar om naar België te komen (NPO, p. 6). Wanneer haar gevraagd wordt welke pogingen zij ondernomen heeft om aan een woning te geraken, antwoordt zij "geen" en uit haar verklaringen blijkt verder dat zij in Griekenland slechts 1 dag gewerkt heeft (NPO, p. 7). Verder herhaalt zij op algemene wijze dat er in Griekenland geen werk is, dat niemand daar verzorgd wordt en dat men op straat belandt zonder concreet aan te tonen dat zij de nodige stappen ondernomen heeft om haar rechten te doen gelden (NPO, p. 14). In zoverre zij stelt dat zij in Griekenland nood had aan medische zorgen en deze niet kreeg, dient te worden opgemerkt dat zij louter verwijst naar de periode waarin zij nog in het kamp verbleef en dus niet de beschermingsstatus genoot (NPO, p.14). Deze feiten situeren zich op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van haar situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Het komt in dit verband bovendien haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoont. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

De verwijzing naar haar leven in België en het feit dat zij zich hier geïntegreerd zou hebben is niet relevant voor de beoordeling van haar verzoek aangezien het de beoordeling van haar situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland betreft.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als

onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

7. Bijgevolg lijkt de verzoekende partij geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

9. De middelen van verzoekende partij lijken ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. In het proces-verbaal van terechtzitting van 28 augustus 2025 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1492 legt de eed af en tolkt Arabisch

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP legt een AN neer en verwijst naar het pleidooi van de advocaat in de vorige zaken op de rol, nrs 19, 20, 21 en 22.

Wat haar betreft stelt ze dat haar problematiek nog niet beoordeeld is geworden. De steun vanuit Gaza is volledig weggefallen, een van haar neven heeft problemen met de familie AL MASRI (gewelddadige drugshandelaars) die het nu ook op haar gemunt hebben omwille van de uitbreiding van de wraak tav de neef tot gans diens familie, hier stelt zich het probleem van gebrek aan effectieve bescherming door Griekenland. Het feit dat ze niet eerder bescherming gevraagd heeft, heeft te maken met het feit dat ze aanvankelijk niet gevisieerd werd. Bovendien zijn haar documenten vervallen en stelt zich het probleem van hernieuwen zoals beschreven door de RSA, dit neemt 6 à 12 maanden in beslag. De bestreden beslissing houdt geen rekening met de situatie in Gaza, wat bijdraagt aan haar verhoogde kwetsbaarheid. Ze dreigt in een catch 22-situatie terecht te komen want ze heeft enerzijds een verblijfplaats nodig om aan documenten te geraken, anderzijds heeft ze documenten nodig om aan een verblijfplaats te geraken...

Ze heeft ademhalingsproblemen en voelt druk op haar borst, recent bijkomende nieuwe elementen. Ze voelt zich ook hier geblokkeerd, slaapt slecht, is gestresseerd en depressief, in elk geval is terugkeer naar Griekenland geen optie.”

In de op de zitting voorafgaande zaken nrs. 19, 20, 21 en 22 op de rol waar verzoekende partij naar verwijst, wordt respectievelijk het volgende gepleit (pv terechtzitting):

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP verwijst naar de AN inzake de situatie van statushouders. Ze heeft in haar verzoekschrift concrete elementen aangehaald inzake de actuele situatie van statushouders van wie velen de documenten niet meer in orde zijn zodat moet onderzocht worden in welke mate dezen niet in een catch 22-situatie zullen terechtkomen bij terugsturen. Ze stelt vast dat het verlies van documenten moeilijk te bewijzen valt. Ze wijst erop dat de vervanging van documenten de nodige tijd neemt zoals beschreven in de RSA-rapporten en ze verwijst naar de eerdere pleidooien dienaangaande op deze zitting. De meesten zijn hier intussen hier goed geïntegreerd en hebben noch een netwerk noch steun in Griekenland.

Ze betwist onvoldoende inspanningen te hebben geleverd, ook hier verwijst ze naar RSA-rapportering dat stelt dat ondanks alle inspanningen er geen zicht op verbetering blijkt. Het gaat om een vicieuze cirkel van rechteloosheid, naast een probleem met toegang tot medische zorgen. De termijn van 15 dagen werd overschreden zodat het CGVS zijn bevoegdheid overschrijdt. Het vertrouwensbeginsel en rechtszekerheidsbeginsel is geschonden, net als de rechten van verdediging door de verlengde procedure.

Wat haar eigen situatie betreft stelt ze in '22 in Griekenland heel kort gewerkt te hebben als schilder en in de aardbeienpluk, dit in zeer erbarmelijke omstandigheden. Ze heeft psychologische en medische (voet/rug) problemen, net als tandheelkundige. Deze problemen verhogen haar kwetsbaarheid met risico op verregaande deprivatie bij terugkeer. Haar inspanningen in Griekenland worden onterecht als onvoldoende verweten.”

“Tolk 1823 legt de eed af en tolkt Arabisch

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP legt een AN neer over de situatie in Griekenland en met een nieuw medisch attest dat de verdere opvolging bevestigt en inzake haar medicatiegebruik. De toegankelijkheid van de medische zorgen is problematisch bij terugkeer.

Ze verwijst naar het pleidooi van de advocaat in de vorige zaak met rolnr 19 wat de algemene situatie betreft. Wat betreft haar eigen situatie stelt ze dat ze uit Gaza komt, UNRWA-erkend is, gehuwd met 3 kinderen (eentje is gestorven) die nog in Gaza leven. Als steun en netwerk in Europa citeert ze haar broer met zijn gezin die regelmatig in België verblijven. Het was nooit haar doel in Griekenland te blijven, ze is er erkend in '22, in jan. '23 kreeg ze er haar reisdocumenten en in ma. '23 vertrok ze naar België omdat ze geen medische afspraken bewaarde. Toen dit wel lukte keerde ze terug naar Griekenland voor onderzoek maar opnieuw bleek ze te moeten wachten: de toegang tot medische zorgen was er niet wat leidt tot risico op verregaande deprivatie. Wat betreft een woonst ging het om een gedeelde matras of bij een vriend, meestal was ze dakloos. Ze had zeer weinig werk, financiële steun kreeg ze van haar broer. Voor wat betreft de negatieve zelfredzaamheid verwijst ze naar haar laatste AN: het feit dat het hier lukt en zo 3 arbeidsovereenkomsten en het leren van het Nederlands kan laten zien betekent dat ze hier kansen krijgt quod non in Griekenland. Daar schiet de overheid tekort, zeker ook inzake de medicatie die ze nodig heeft. Haar schoonbroer is gestorven waardoor ze nu voor 2 gezinnen instaat: dat van haarzelf en dat van haar zus.”

“Tolk 1823 legt de eed af en tolkt Arabisch

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP legt een AN neer en verwijst naar het pleidooi van de advocaat in de 2 vorige zaken op de rol, nrs 19 en 20. Wat haarzelf betreft stelt ze een jongeman te zijn geboren in 2004, toegekomen in '22 in Griekenland, net

18 jaar. Begin '23 werd ze er erkend, vond ze slecht betaald werk, had ze er enkel een gedeelde matras in een onveilige omgeving. De taal leren bleek onmogelijk. Ze toonde voldoende pogingen aan tot integratie, voor haar psychologische problemen kreeg ze medicatie van haar zus die arts is. Ze wijst op het Ulysse mentale gezondheid Palestijnen in België-onderzoek. Na 6 maand geprobeerd te hebben is ze naar België gekomen. Er moet aangenomen worden dat ze haar documenten vernietigd heeft. Ze is UNRWA-erkend maar kan onmogelijk terug naar Gaza, evenmin als Griekenland zoals in vorige pleidooien ook gesteld. Ze kan bewijzen laten zien van alles wat ze meegemaakt heeft in Griekenland."

"Tolk 1492 legt de eed af en tolkt Arabisch

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP legt een AN neer en verwijst naar het pleidooi van de advocaat in de vorige zaken op de rol, nrs 19, 20 en 21.

Wat haarzelf betreft stelt ze tot een aparte categorie te behoren, een jonge man erkend- UNRWA met hartproblemen sinds haar 6de levensjaar met o.a. behandelingen in Egypte en 3 hartoperaties in Gaza zelf. Ze verwijst naar haar medische dossier. De situatie verslechterde in Gaza ook economisch en ze vertrok er in feb. '23 en werd snel erkend in Griekenland met een ADET en AMF, maar gebrek aan onderdak -dat ze kan bewijzen met een officieel attest van dakloosheid, wat het ultimatum is dat zij dienaangaande kan bewijzen. Ze overleefde dank zij de financiële steun van haar vader, nl. 200 dollar per maand maar dit bleek niet meer mogelijk vanaf eind '23. De uitspraken die zowel het CGVS als de Raad doen over haar medische situatie kunnen niet door de beugel, het betreft bevoegdheidsoverschrijding. De financiële steun van haar vader betekent geenszins zelfredzaamheid. Ze heeft het heel moeilijk en verwijst naar het Ulysse mentale gezondheid Palestijnen in België-onderzoek. Ze werd gehoord op 6 feb. '25 door het CGVS, meer dan anderhalf jaar nadat de oorlog in Gaza uitgebroken is met alle bombardementen, de familie onder de bommen en het verhongeren het verwijt krijgen dat ze niet goed genoeg haar best heeft gedaan, lokte bij haar de reactie uit dat het haar allemaal niet meer kon schelen, dit werd/wordt nu tegen haar gebruikt. Zij is een uniek geval dat met de regelmaat van de klok van een organisatie 100 euro per maand kreeg om eten te kopen, dit zegt genoeg over haar extreme kwetsbaarheid. Ze werkte als schilder maar dit liet haar niet toe te overleven -onterecht stelt het CGVS het tegendeel- dit blijkt eveneens uit de RSA-rapporten. Zij wijst op haar fysieke beperking door haar hartoperaties/hartproblemen. Hier kon ze een aangepaste job vinden, elke 6 maand moet ze op onderzoek. De weigeringsbeslissing hier en de toestand van haar familie in Gaza doet haar psychologische gezondheidstoestand geen deugd, ze is niet sterk genoeg om dit alles te dragen. Griekenland is voor haar een trauma met dakloosheid en kraakpanden."

4.2. Op 17 augustus 2025 legt verzoekende partij een aanvullende nota neer. Daarin gaat ze in op en haalt ze allerhande informatie aan over de situatie van statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland.

5. Verzoekende partij brengt met voormeld betoog ter zitting en aanvullende nota geen concrete en dienstige argumenten en elementen aan die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 1 juli 2025.

5.1. Vooreerst wordt eraan herinnerd dat dit het derde verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in België is.

In het kader van haar eerste beschermingsverzoek nam het CGVS op 17 augustus 2022, thans een 3-tal jaar geleden, de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, omdat verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, met name Griekenland.

Ze ging in beroep tegen die beslissing en dat werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 289 628 van 31 mei 2023.

In dat arrest wordt o.a. het volgende gemotiveerd waarbij thans enkele zaken worden onderstreept:

"De Raad wijst er verder op dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren.

Zulke inspanningen blijken niet, laat staan genoegzaam uit de verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen.

De commissaris-generaal merkte terecht op: "U geeft bovendien zelf aan dat u in Griekenland geen persoonlijke problemen kende en dat u eigenlijk altijd gewoon van plan was om door te reizen naar België omdat u daar gemakkelijker aan werk zou kunnen raken. U verbleef uiteindelijk maar een tweetal maanden in Griekenland en deed nooit een poging om daar werk te vinden (CGVS, p. 4, 5, 7)." Naast de vaststelling dat zij Griekenland vrij snel heeft verlaten nadat zij er internationale bescherming verkreeg, blijkt uit de verzoekende partij haar verklaringen meermaals uitdrukkelijk dat zij klaarblijkelijk niet de intentie had om er

een leven op te bouwen. Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van de verzoekende partij, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer zij daaromtrent conclusies trekt. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die ze er nog verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om huisvesting of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt in dit verband bovendien haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoonst. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Waar in het verzoekschrift wordt geponeerd dat in casu niet wordt betwist dat de verzoekende partij niet (langer) over deze verblijfsvergunning beschikt, merkt de Raad vooreerst op dat de verzoekende partij volledig aan de medewerkingsplicht verzaakt die op haar rust, door de Belgische asielinstanties haar relevante Griekse documenten zoals haar verblijfs- en reisdocument(en) niet voor te leggen en hiervoor geen afdoende uitleg te bieden. Uit de informatie gevoegd in het administratief dossier blijkt dat haar op 2 februari 2022 de internationale beschermingsstatus werd toegekend ("Eurodac Search Result" van 13 mei 2022 en "Eurodac Marked hit" van 18 mei 2022). Tevens blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat zij een verblijfsvergunning bezit waarbij zij toelichtte: "Griekenland (erkenning) voor 3 jaar ik ken geen data." (administratief dossier, verklaring DVZ, punt 27). Blijkens haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud verbleef de verzoekende partij slechts een tweetal maanden in Griekenland en reisde zij vervolgens door naar België (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p 6). Dat de geldigheid van de verzoekende partij haar verblijfsdocumenten inmiddels al, zulke korte tijd nadien, zou zijn verstreken, is dan ook weinig aannemelijk, gelet ook op haar verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken een verblijfsvergunning voor 3 jaar te hebben gekregen. Hoe dan ook blijkt het verstrijken van de geldigheid van haar documenten nergens uit en wordt dit door de verzoekende partij niet aangetoond. Er ligt aldus niet enig concreet gegeven voor waaruit blijkt dat verzoekende partij haar Griekse verblijfsvergunning thans zou zijn verstreken. Indien de verzoekende partij Griekenland zou hebben verlaten voorafgaand aan het uitreiken van de documenten, wijst de Raad erop dat dit allerm minst getuigt van de redelijk te verwachten inspanningen van de verzoekende partij om zich te integreren in de samenleving waar zij internationale bescherming heeft bekomen, noch om toegang te krijgen tot de rechten en voordelen die aan haar internationale beschermingsstatus in Griekenland zijn verbonden.

(...)

Ook waar de verzoekende partij ter terechtzitting aangeeft dat zij twee maanden in Griekenland heeft verbleven en haar vertrek niet als een "snel vertrek" kan worden beschouwd, geeft zij slechts haar eigen visie weer. Naar haar mening is haar vertrek ook volstrekt logisch aangezien er aldaar een einde werd gesteld aan haar materiële opvang en zij in eerste instantie hoe dan ook de intentie had om naar België te reizen.

Zoals aangegeven in voormelde beschikking, beklemt toont de Raad ook thans dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft verkregen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren.

In voormelde beschikking wordt vastgesteld dat zulke inspanningen niet, minstens niet afdoende, blijken uit de verklaringen en gedragingen van de verzoekende partij.

Verder herneemt de Raad in het licht van het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting ook volgende gronden van voormelde beschikking: "De commissaris-generaal merkte terecht op: "U geeft bovendien zelf aan dat u in Griekenland geen persoonlijke problemen kende en dat u eigenlijk altijd gewoon van plan was om door te reizen naar België omdat u daar gemakkelijker aan werk zou kunnen raken. U verbleef uiteindelijk maar een tweetal maanden in Griekenland en deed nooit een poging om daar werk te vinden (CGVS, p. 4, 5, 7)." Naast de vaststelling dat zij Griekenland vrij snel heeft verlaten nadat zij er internationale bescherming verkreeg, blijkt uit de verzoekende partij haar verklaringen meermaals uitdrukkelijk dat zij klaarblijkelijk niet de intentie had om er een leven op te bouwen. Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van de verzoekende partij, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer zij daaromtrent conclusies trekt. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die ze er nog verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om huisvesting of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt in dit verband bovendien haar toe om de middelen die het recht

en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoon. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.”

Door ter terechtzitting te hekelen dat zij in Griekenland geen enkele opvang genoot, dat zij tevergeefs heeft geprobeerd om er werk te vinden, dat zij verplicht was om geld te bedelen bij taxichauffeurs en dat zij zich er moe en ziek voelde, kan de verzoekende partij dan ook niet overtuigen. Haar loutere beweringen ter terechtzitting stroken niet met haar verklaringen op het Commissariaat-generaal waarin zij onder meer aangaf geen problemen te hebben gekend tijdens haar verblijf in Griekenland (administratief dossier, deel 5, NPO p. 7). Hoe dan ook zet de verzoekende partij niet in concreto uiteen welke stappen zij zou hebben gezet, laat staan dat zij deze aantoon. Zij geeft daarentegen ter terechtzitting nogmaals aan dat zij in eerste instantie hoe dan ook de intentie had om naar België te reizen en derhalve dat zij niet de intentie had om in Griekenland een leven op te bouwen. Evenmin brengt de verzoekende partij enig stavingstuk bij waaruit ziekte of vermoeidheid blijkt. De verzoekende partij kan ter terechtzitting dan ook niet zonder meer voorhouden dat een terugkeer naar Griekenland wordt bemoeilijkt door het gegeven dat zij er gedurende de twee maanden dat zij er verbleef niet de nodige contacten heeft kunnen leggen om een terugkeer goed te kunnen laten verlopen. Zoals wordt vastgesteld in de bestreden beslissing, toont de verzoekende partij niet aan de middelen die het recht en haar status in Griekenland haar bieden afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. De Raad kan de verzoekende partij daarom niet bijtreden in haar besluit dat de verwerende partij ten onrechte het standpunt huldigt dat de situatie in Griekenland onvoldoende zwaarwichtig is en dat de vereiste mate van materiële en economische deprivatie wel degelijk is bereikt. De verzoekende partij toont niet aan de redelijk van haar te verwachten inspanningen te hebben geleverd om zich te integreren in de samenleving waar zij internationale bescherming heeft verkregen, noch om toegang te krijgen tot de rechten en voordelen die aan haar internationale beschermingsstatus in Griekenland zijn verbonden.”

5.2. Algemene situatie voor begunstigden van internationale bescherming in en bij terugkeer naar Griekenland

De door verzoekende partij bijgebrachte, nieuwe informatie van 2025 inzake de situatie van begunstigden van internationale bescherming in en bij terugkeer naar Griekenland, waaronder de meest recente versie van het rapport “*Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights*” van RSA/PRO ASYL van maart 2025, bevestigt de zeer moeilijke situatie van Griekse statushouders waarop reeds werd gewezen in voormelde beschikking.

In zijn beschikking erkent de Raad dat uit de eerder bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Griekenland sprake is van een precare situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

De kernvraag is of de door de verzoekende partij bijgebrachte nieuwe informatie in haar aanvullende nota, waarnaar wordt verwezen ter terechtzitting, toelaat anders te oordelen met betrekking tot de situatie van personen die internationale bescherming in Griekenland genieten dan hetgeen uiteengezet in de beschikking.

De Raad stelt vast dat in de verschillende rapporten de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland wordt onderzocht, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken als wat betreft de toegang tot deze voordelen.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – geconfronteerd kunnen worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Griekenland kent een algemeen juridisch en beleidskader, gericht op een algemene integratie in de Griekse samenleving van statushouders. Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau,

al dan niet met ondersteuning van IGO's en NGO's, die de algemene integratie van statushouders in de Griekse samenleving trachten te bevorderen. Tekortkomingen in de uitvoering van de bestaande wetgeving vormen evenwel een aanzienlijke belemmering voor een naadloze integratie. Deze belemmeringen hebben onder meer betrekking op de afgifte en verlenging van verblijfsvergunningen, formaliteiten voor de afgifte van basisdocumenten (zoals ziektekostenverzekering, bankrekeningen, belastinggegevens), erkenning van kwalificaties, toegang tot werk en onderwijs, toegang tot huisvesting en het algemene gebrek aan sociale huisvesting in Griekenland (*"Communication on the status of migration management in mainland Greece"*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-14).

Uit de landeninformatie volgt dat statushouders bepaalde persoonlijke documenten en gegevens nodig hebben die elementair zijn om in Griekenland toegang te verkrijgen tot basisvoorzieningen. Het gaat meer bepaald om de afgifte van een Griekse verblijfsvergunning (ADET), die wordt afgeleverd op basis van de internationale beschermingsstatus, een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA). Het al dan niet beschikken over deze officiële documenten is aldus belangrijk voor de vraag of statushouders in Griekenland het risico lopen om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Uit de landeninformatie blijkt dat het bezit van een geldige ADET immers een voorwaarde is voor het verkrijgen van een sociale zekerheidsnummer (AMKA), terwijl het bezit van een Grieks fiscaal registratienummer (AFM), al dan niet indirect, een voorwaarde vormt voor, o.a., het openen van een bankrekening, het huren van een woning, toegang tot de arbeidsmarkt of het verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om, o.a., toegang te krijgen tot sociale uitkeringen, (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 12, 24; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025).

Statushouders moeten evenwel belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels overwinnen om toegang te krijgen tot voormelde officiële documenten. Het verkrijgen en vernieuwen van bepaalde documenten blijkt vaak complex te zijn, waarbij administratieve obstakels veel statushouders ervan weerhouden de documenten te verkrijgen die nodig zijn voor de toegang tot fundamentele socio-economische basisrechten zoals de gezondheidszorg, huisvesting, sociale zekerheid, de arbeidsmarkt, onderwijs, het openen van een bankrekening en zelfs juridische bijstand onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 4-6, 20 en 22). Zeker wanneer statushouders terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken, kunnen zij worden geconfronteerd met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Volgens de zogenaamde ADET-verordening wordt de beslissing tot afgifte van de ADET in principe opgenomen in de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus die door de asielautoriteiten of door de beroepsinstantie wordt afgegeven. In elk geval moet de beslissing tot afgifte van een ADET aan de begunstigde worden meegedeeld op dezelfde dag als de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. Dit is overeenkomstig een omzendbrief van het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. Ondanks deze regel geeft de asieldienst op dit moment nog steeds ADET-beslissingen als aparte administratieve handelingen af, die ze samen met de beslissing over de goedkeuring van de asielaanvraag aan de betrokkenen meedeelt.

Vervolgens moet binnen de zes maanden per e-mail een afspraak worden gemaakt met de Griekse politie om de nodige documenten en vingerafdrukken voor de daadwerkelijke fysieke afgifte van een ADET voor te leggen. De Griekse politie tracht de afspraken binnen de 10 dagen na de e-mail vast te leggen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen, met pasfoto's en een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt. Het duurt vervolgens 1 tot 2 maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk verwittigd dat hun ADET gedrukt is en/of klaar is om het worden opgehaald. Wekelijks verschijnen er online lijsten met de zaaknummers waarvan de ADET-kaarten klaar liggen om te worden afgehaald. Er wordt van statushouders verwacht dat zij deze lijsten dagelijks nakijken (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 5-17).

Sinds 31 december 2020 wordt automatisch een AFM (fiscaal nummer) aangemaakt bij het beschermingsverzoek. Personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, krijgen bijgevolg automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen. Wanneer internationale bescherming wordt verleend, gaat deze AFM mee over naar de ADET. Personen die voor 31 december 2020 geen AFM hebben bekomen en wiens ADET nog geldig is, kunnen een AFM aanvragen via een videogesprek met een medewerker van de bevoegde autoriteit. Ook kan een AFM aangevraagd worden door een bezoek van de persoon of een gemachtigde aan het plaatselijke belastingkantoor (DOY) in de woonplaats van de statushouder. Bij de

registratie bij dit belastingkantoor wordt om een adresbewijs gevraagd. Dit kan een certificaat van een opvanglocatie zijn, een energierekening of een kopie van een huurcontract op naam van de statushouder. Statushouders die dakloos zijn of geen adresbewijs kunnen overleggen, kunnen geen AFM verkrijgen. Als gevolg hiervan kunnen zij geen belastingaangifte doen of een belastingverklaring ontvangen (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 19-20; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 20-21).

Een AMKA, dit is een sociale zekerheidsnummer, is vereist voor de toegang tot sociale uitkeringen, de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Om een AMKA te verkrijgen, moet de statushouder de Griekse autoriteiten vragen om zijn voorlopig sociale zekerheidsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek toegang te krijgen tot de gezondheidszorg, zgn. PAAYPA) om te zetten in een AMKA, een sociale zekerheidsnummer. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. De omzetting gebeurt niet automatisch maar moet worden gevraagd. Obstakels en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET kunnen de afgifte van een AMKA beïnvloeden en dus ook de toegang van statushouders tot het gezondheidszorgsysteem. Sinds een nieuwe ministeriële verordening van december 2023, is de afgifte van een AMKA vanaf 1 april 2024 gekoppeld aan de voorwaarde van *“een geldige verblijfstitel in het land met toegang tot de arbeidsmarkt”*. De redenering hierachter is dat mensen die hun ADET niet verlengen, geen belang meer hebben bij een AMKA, aangezien zij niet meer in Griekenland verblijven en daarom niet meer onder het Griekse sociale zekerheidsstelsel vallen. Deze verordening is ingegeven vanuit de gedachte om arbeidsmigratie en sociale zekerheid aan elkaar te koppelen. Een onbedoeld gevolg is dat de AMKA van statushouders bij het aflopen van hun ADET wordt gedeactiveerd, ook indien er een verlengingsaanvraag in behandeling is. De aanvraag voor een AMKA moet in persoon gebeuren voor een zgn. KEP of e-EFKA. Sinds 22 december 2024 valt de uitgifte, activering en reactivering van de AMKA evenwel onder de verantwoordelijkheid van het ministerie van Migratie en Asiel.

Sinds 1 april 2024 wordt een AMKA, het sociale zekerheidsnummer, na voorlegging van een geldige ADET, bij een eerste afgifte inactief afgegeven en moet het nummer vervolgens worden geactiveerd met een bewijs van adres en werk/studie. Statushouders kunnen hun AMKA-nummer alleen activeren door het voorleggen van een bewijs van woonplaats en een arbeidscontract of een wervingscertificaat/intentieverklaring dat is geüpload naar het informatiesysteem van het ministerie van Arbeid (*“ERGANI”*), als bewijs van adres. De Griekse wet behandelt statushouders dus anders dan Griekse en Unieburgers, voor wie de bovenstaande vereisten alternatief en niet cumulatief gelden. Statushouders die geen arbeidscontract of intentieverklaring van een werkgever kunnen voorleggen, kunnen geen actieve AMKA verkrijgen en worden volledig uitgesloten van gezondheidszorg en sociale voorzieningen. De Griekse ombudsman en de Europese Commissie hebben hierover reeds hun bezorgdheden geuit. Het Griekse ministerie voor Asiel en Migratie heeft toegegeven dat een wetwijziging nodig is, die tot nu toe nog niet is doorgevoerd. Ten slotte zorgt de eis van een *“geldige”* verblijfsvergunning (ADET) voor een actieve AMKA voor ernstige problemen in de praktijk, omdat de AMKA automatisch wordt gedeactiveerd op de dag nadat de verblijfsvergunning is verlopen, als deze niet is verlengd of als de internationale of tijdelijke beschermingsstatus is ingetrokken. Dit betekent dat de eventuele lange wachttijden voor de verlenging van de ADET (zie infra) onvermijdelijk invloed hebben op de activeringsstatus van de AMKA. (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 22-24; *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 20-22).

Uit het geheel van de landeninformatie volgt dat statushouders zich in Griekenland in een nog meer precare situatie bevinden dan verzoekers om internationale bescherming en dat de huisvestingsmogelijkheden voor statushouders zeer beperkt zijn waardoor zij het risico lopen dakloos te worden.

De situatie van statushouders in Griekenland en bij hun terugkeer is dus zeer precair en problematisch, wat onder meer te wijten is aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd en waardoor zij in schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen.

Wat huisvesting voor statushouders betreft, blijkt uit de informatie waarover de Raad beschikt dat van statushouders in Griekenland wordt verwacht dat zij het opvangcentrum waar zij verbleven 30 dagen na het verkrijgen van hun status verlaten en dat zij daarna zelf op zoek gaan naar huisvesting (rapport *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 3).

Het zogenaamde HELIOS-project (*Hellenic Integration Support for Beneficiaries of International Protection*) was in de periode van juli 2019 tot juli 2022 het voornaamste officiële integratieprogramma in Griekenland voor statushouders. Het HELIOS-project werd geïmplementeerd door de IOM met de steun van de EU ten bedrage van 60 miljoen euro en de bijstand van verschillende NGO's en lokale besturen. Vanaf 1 januari 2022 werden het beheer en de financiering van het HELIOS-project overgenomen door het Griekse ministerie

voor Asiel en Migratie. Het HELIOS project liep officieel af op 30 november 2024 en was reeds gestopt met het ontvangen van nieuwe inschrijvingen en het verlenen van de meeste essentiële diensten sinds 1 september 2024. Het werd vanaf januari 2025 vervangen door het HELIOS+ project, gefinancierd door het Europees Sociaal Fonds (ESF+) om de voortzetting van dit integratieprogramma op lange termijn te waarborgen.

Het HELIOS+-programma biedt op zich geen huisvesting maar de diensten die aan statushouders onder dit nieuwe integratieprogramma worden verleend, blijven vergelijkbaar, met name wat betreft huursubsidies, taaltrainingen en integratielessen. Wel wordt meer aandacht besteed aan inzetbaarheid op de arbeidsmarkt. Integratiesteun wordt verleend voor een periode tot 12 maanden en inschrijving is mogelijk tot twee jaar na de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Er is evenwel een bezorgdheid dat dit nieuwe HELIOS+-project lijkt te zijn ontworpen op een kleinere schaal die niet beantwoordt aan de werkelijke behoeften van de vluchtelingenpopulatie in Griekenland (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 29-30; *"Communication on the status of migration management in mainland Greece"*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-13).

Het risico om in een situatie van dakloosheid terecht te komen is voor statushouders in Griekenland zeer groot, aangezien de toegang tot documenten en middelen die nodig zijn om huisvesting te verkrijgen niet mogelijk is binnen de periode van 30 dagen waarin zij hun opvangplaats moeten verlaten na het verkrijgen van internationale bescherming. Voor het verkrijgen van een huisvestingstoelage is een verblijf van minstens 5 jaar in Griekenland vereist waardoor statushouders vaak niet aan deze voorwaarde voldoen. Zelfs statushouders die het HELIOS-programma hebben doorlopen, dreigen opnieuw dakloos te worden nadat hun huutoeslag is geëindigd, gelet op obstakels van discriminatie en gebrek aan betaalbare huisvesting. Bovendien ontvangen statushouders bij terugkeer naar Griekenland geen informatie over de nodige procedures om hun rechten aldaar als statushouder te doen gelden. Statushouders kunnen toegang krijgen tot tijdelijke opvangcentra voor daklozen. De toegang tot deze opvangcentra kan voor statushouders door tal van factoren in de praktijk echter beperkt zijn, bijvoorbeeld omdat sommige centra alleen mensen accepteren die Grieks of Engels spreken, omdat naast geldige documenten zoals een verblijfsvergunning, AFM en AMKA, medische onderzoeken op huidziekten, röntgenfoto's van de borstkas en een psychiatrische evaluatie een vereiste zijn voor toegang tot alle opvangcentra en omdat deze centra hun volledige capaciteit al bijna hebben bereikt (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 32).

Wat de toegang tot de arbeidsmarkt betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang voor statushouders onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen. In de praktijk moeten statushouders beschikken over een geldige ADET en een geldige AMKA. Verder moet rekening worden gehouden met hoge werkloosheidscijfers en extra obstakels als gevolg van de concurrentie met Griekssprekende werknemers, waarbij onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd zijn in de werkloosheidsstatistieken. Veel statushouders zijn werkzaam in de informele economie, waardoor zij geen toegang hebben tot de sociale zekerheid, kwetsbaarder zijn en in bepaalde gevallen aan boetes worden blootgesteld (*"Country Report: Greece. Update 2023"* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 270-271).

Wat de toegang tot de sociale zekerheid betreft, genieten statushouders toegang tot sociale voorzieningen zonder dat er onderscheid wordt gemaakt tussen vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten. Daarnaast zouden statushouders dezelfde rechten moeten genieten en de nodige sociale bijstand krijgen volgens de voorwaarden die gelden voor Griekse onderdanen, zonder discriminatie. De Europese Commissie heeft echter een inbreukprocedure ingeleid tegen Griekenland omdat het niet alle bepalingen van de richtlijn 2011/95/EU heeft omgezet. Het betreffen vooral mogelijke schendingen door Griekenland van artikel 29, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU ten aanzien van de rechten van personen die internationale bescherming genieten, en met name hun toegang tot sociale voorzieningen na verlening van internationale bescherming. Uit de informatie blijkt dat de voorwaarden met betrekking tot de verblijfsduur waarvan de toekenning van talrijke sociale tegemoetkomingen afhankelijk is, geen rekening houden met de bijzondere situatie van begunstigen van een internationale beschermingsstatus. Dit heeft een verschil in behandeling tot gevolg tussen begunstigen van internationale bescherming en Griekse onderdanen, waarbij statushouders *de facto* worden uitgesloten van verschillende vormen van sociale bijstand. Om in aanmerking te komen voor sociale uitkeringen in Griekenland, moet een statushouder minstens vijf jaar legaal en permanent in Griekenland hebben gewoond, maar afhankelijk van de sociale uitkering kan deze vereiste worden uitgebreid tot meer dan tien jaar permanent legaal verblijf (*"Country Report: Greece. Update 2023"* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 273-274).

Dit is onder meer het geval voor de huisvestingstoelage (waarvoor een legaal en duurzaam verblijf van vijf jaar in Griekenland is vereist), de geboortetoelage (toegankelijk voor alle moeders die twaalf jaar lang ononderbroken legaal op Grieks grondgebied verblijven), de maandelijkse kinderbijslag (toegankelijk voor wie vijf jaar permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft), invaliditeitsuitkeringen (die een onderzoek door een accreditatie-centrum vereisen waaruit blijkt dat wie om betaling van deze uitkeringen verzoekt voor

ten minste 67% arbeidsongeschikt is), evenals uitkeringen voor niet-verzekerde gepensioneerden (toegankelijk voor wie vijftien jaar lang permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft). Deze de facto uitsluiting van statushouders van de toegang tot bepaalde sociale uitkeringen is het gevolg van een politieke keuze van de Griekse autoriteiten die gezien de strekking van de informatie over deze kwestie niet lijkt te zullen veranderen. Meer dan twee jaar na de aanmaningsbrief van de Europese Commissie heeft Griekenland nog steeds geen stappen ondernomen om aan de EU-normen te voldoen (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 25-27).

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt ook dat er geen specifieke uitkering bestaat voor statushouders om hun toegang tot het socialezekerheidsstelsel te garanderen. De financiële tegemoetkoming die verzoekers om internationale bescherming ontvangen en die wordt beschouwd als onderdeel van de materiële hulp die hen in die hoedanigheid is toegekend (zgn. 'cash assistance'), wordt automatisch niet meer uitbetaald maar direct stopgezet van zodra de bank op de hoogte wordt gesteld van de beslissing om de verzoeker een internationale beschermingsstatus te verlenen, zelfs wanneer deze beslissing nog niet aan deze verzoeker werd meegedeeld (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 25).

Het gegarandeerde minimuminkomen (een toelage van 216 euro per huishouden met een aanvulling voor elke extra volwassene of kind) is formeel toegankelijk voor statushouders. Er zijn echter meerdere cumulatieve voorwaarden waaraan voldaan moet worden. Daardoor worden in de praktijk veel statushouders uitgesloten, zoals individuen of gezinnen die door gebrek aan financiële middelen gedwongen worden om in te trekken bij personen of huishoudens die boven de armoedegrens leven, daklozen die geen dakloosheidsattest kunnen voorleggen of mensen die in kraakpanden of in informele vluchtelingenkampen wonen of die informeel naar kennissen verhuizen om te voorkomen dat ze op straat leven. Op dezelfde manier geven de bevoegde Griekse autoriteiten (die geen tolkdiensten hebben en daarom niet kunnen communiceren met mensen die geen Grieks of Engels spreken) alleen dakloosheidsbewijzen uit aan mensen die formeel aantonen dat ze voldoen aan andere voorwaarden voor toegang tot sociale rechten – waaronder het bezit van verblijfsdocumenten –, zodat in de praktijk veel daklozen geen toegang hebben tot het gegarandeerde minimuminkomen. Ook mensen die subsidies ontvangen in het kader van het HELIOS-woonbijstandsprogramma worden uitgesloten van dit minimuminkomen. Om een gegarandeerd minimuminkomen aan te vragen, moeten statushouders in het bezit zijn van een geldige ADET, AFM, TAXISnet credentials, een belastingverklaring, een actieve AMKA alsook een bankrekening hebben (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 27-28).

Wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, hebben statushouders gratis toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen. Ondanks het gunstige wettelijk kader, wordt de toegang tot de gezondheidszorg in de praktijk belemmerd door een aanzienlijk tekort aan middelen en capaciteit voor zowel buitenlanders als de lokale bevolking. Dit is het gevolg van het bezuinigingsbeleid dat in Griekenland wordt gevoerd. Bovendien hebben belemmeringen bij de toegang tot een AMKA directe gevolgen voor de toegang van statushouders tot gezondheidszorg in Griekenland, omdat ze hen uitsluiten van elke essentiële behandeling die niet wordt beschouwd als spoedeisende gezondheidszorg. Statushouders met een AMKA die niet verzekerd zijn, hebben niet langer toegang tot medicatie of onderzoeken door particuliere dokters.

De taalbarrière blijft het belangrijkste obstakel voor de toegang tot de gezondheidszorg voor statushouders. Afspraken in de publieke gezondheidszorg worden gemaakt via telefoonverkeer dat uitsluitend in het Grieks of Engels en tegen betaling verloopt. Wie geen Grieks of Engels spreekt, heeft dus geen directe toegang tot de openbare gezondheidszorginstellingen. Bovendien blijven ziekenhuizen in de regio Attica kampen met aanzienlijke tekorten aan tolkdiensten om met buitenlandse patiënten te communiceren (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 35; *"Country Report: Greece. Update 2023"* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 275-277).

Uit de door beide partijen verstrekte informatie blijkt dat de verlenging van een ADET van statushouders die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk kan zijn en dat deze situatie enkele maanden of zelfs meer dan een jaar kan aanhouden.

In beginsel moeten verzoeken om verlenging van een ADET uiterlijk 30 dagen voor het verstrijken van de vergunning bij de Griekse asiendienst worden ingediend. Wanneer de verblijfsvergunning te laat wordt verlengd zonder goede reden, wordt een boete van 100 euro opgelegd. In een omzendbrief wordt toegelicht wat goede redenen kunnen zijn (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 7). Statushouders die niet langer over een geldige ADET beschikken kunnen te maken krijgen met zeer lange wachttijden voor de verlenging van de verblijfsvergunning en andere noodzakelijke documenten voor de effectieve uitoefening van hun rechten als

statushouder. Bovendien lopen statushouders na terugkeer uit een andere lidstaat een groot risico om voor langere tijd dakloos te worden. Als de ADET vervalt, worden de AFM en de AMKA automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een statushouder bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid of toegang tot gezondheidszorg.

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor statushouders in Griekenland om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Dit geldt ook voor statushouders die terugkeren uit een andere EU-lidstaat. Het ontbreken van een geldige ADET kan voor statushouders die naar Griekenland terugkeren een aanzienlijk obstakel vormen voor de uitoefening van hun rechten als statushouder in dit land en moet daarom in aanmerking worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van verzoeker als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland.

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt ook dat de aanvragen om verlenging per e-mail bij de asielautoriteiten moeten worden ingediend, samen met een digitale pasfoto, en dat de beslissing ook per e-mail aan de aanvrager wordt ter kennis gebracht (*"Country Report: Greece. Update 2023"* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 244-246; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 7-9).

Omdat er in dit stadium geen rechtsbijstand wordt geboden, kunnen statushouders die analfabeet zijn en/of niet over de nodige technische vaardigheden beschikken moeilijkheden ondervinden bij het aanvragen van de vernieuwing van hun verblijfsvergunning (*"Country Report: Greece. Update 2023"* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 244).

Gelet op het volume kan het registreren en uploaden van de verlengingsaanvragen in de databank voor verblijfsvergunningen twee weken tot zelfs maanden in beslag nemen. Zodra de verlengingsaanvraag is ingediend, moeten de Griekse autoriteiten de nodige controles uitvoeren, zoals het nagaan van het verleden van de aanvrager (antecedentenonderzoek), alvorens een beslissing te nemen. Gezien het aantal verlengingsaanvragen, het gebrek aan personeel bij de asielinstanties en de lange duur van het onderzoek door de politieke en gerechtelijke autoriteiten naar het verleden van de aanvrager, kan deze fase van de procedure enkele maanden duren. Tijdens deze wachtperiode ondervinden statushouders dus grote moeilijkheden bij de toegang tot diensten zoals sociale bijstand, gezondheidszorg of de arbeidsmarkt, waardoor zij *de facto* in een precare situatie kunnen terechtkomen.

Als statushouders een e-mail ontvangen waarin hen de toekenning van de gevraagde verlenging van hun verblijfsvergunning wordt meegedeeld, moeten zij binnen de zes maanden online een afspraak maken met de bevoegde diensten van de Griekse politie om de nodige documenten voor de daadwerkelijke afgifte van een ADET neer te leggen, zoals pasfoto's, een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt en vingerafdrukken. Hier geldt een gemiddelde wachttijd van tien dagen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen. Het duurt vervolgens gemiddeld één tot twee maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk op de hoogte gebracht van het moment van de materiële afgifte van hun verlengde verblijfsvergunning. De asielautoriteiten publiceren op hun website namelijk een lijst met nummers van de dossiers waarin vernieuwde ADET's klaar zijn om op de aangegeven dag opgehaald te worden, zodat deze databank wekelijks moet worden geraadpleegd. Als de statushouder zich niet op de aangegeven datum aandient, plannen de asielinstanties niet automatisch een nieuwe afspraak. De statushouder moet dit aanvragen. Voor deze stap is fysieke aanwezigheid in Griekenland vereist, aangezien een dergelijke aanvraag niet per telefoon of e-mail kan (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 10-13). In het licht van de talrijke hierboven genoemde administratieve, technologische en taalgerelateerde barrières lijkt het voor een statushouder die in een andere lidstaat een nieuw verzoek om internationale bescherming indient bijzonder moeilijk om vanuit het buitenland reeds stappen te ondernemen voor de vernieuwing/verlenging van de ADET indien de verblijfstitel verlopen is om zo de beschreven moeilijkheden inzake de leefomstandigheden in Griekenland in afwachting van de afgifte van de vernieuwde/verlengde ADET te vermijden en aldus niet in een precare situatie terecht te komen.

Het aantal ADET-verlengingsaanvragen dat eind 2024 bij de Griekse asieldienst in behandeling was, bedroeg 5.311, d.w.z. een stijging van 32% ten opzichte van 4.029 op 16 februari 2024. Bijna 40% van de ADET-verlengingsaanvragen was eind 2024 al meer dan zes maanden in behandeling. Volgens cijfers die de Griekse asieldienst in februari 2025 heeft verstrekt, is het aantal ADET-verlengingsaanvragen dat in behandeling is, gedaald van 4.029 op 16 februari 2024 tot 2.621 op 11 februari 2025. Daarvan dienden er nog 13 te worden geüpload, 239 moest worden toegewezen aan een dossierbehandelaar en 2369 waren in behandeling (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 8-9).

Bij het verstrijken van een ADET is er geen uniform bewijs van rechtmatig verblijf waarmee statushouders hun verblijfsrecht kunnen aantonen terwijl hun verlengingsaanvraag in behandeling is. Ze ontvangen wel een ontvangstbevestiging van de verlengingsaanvraag. Evenwel zijn er vertragingen in de registratie van de aanvragen tot verlenging van de ADET in het Alkyoni-systeem en daardoor ook in het verkrijgen van de ontvangstbevestiging door statushouders. Op aanvraag kan de statushouders wel een “certificaat van begunstigde van de vluchtelingenstatus” of een “certificaat van begunstigde van subsidiaire bescherming” verkrijgen. De huidige ontvangstbevestigingen en certificaten worden door de Griekse autoriteiten niet geaccepteerd als bewijs van verblijfsrecht indien de ADET is verlopen. Hierdoor kunnen statushouders geen aanspraak maken op hun socio-economische rechten noch kunnen ze juridische vertegenwoordiging aanvragen. In oudere certificaten werd wel vermeld dat de betreffende statushouder zijn rechten en toegang behield tijdens de verlengingsprocedure. Deze vermelding ontbreekt echter bij de nieuwere ontvangstbevestigingen. Dit is in tegenspraak met wat de Griekse autoriteiten aan de Europese Commissie verklaard hebben (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 15-16; *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 18-19). Ook wordt hun toegang tot een advocaat hierdoor bemoeilijkt. De Duitse autoriteiten hebben samen met de Griekse autoriteiten en de IOM een project opgezet om statushouders die vanuit Duitsland terugkeren te ondersteunen in hun integratie in de Griekse samenleving. Het project, dat door de EU wordt gefinancierd, biedt statushouders bij hun terugkeer onderdak, voedsel en sociale begeleiding aan evenals ondersteuning bij het voorbereiden van de nodige documenten om een naadloze integratie in Helios+ te garanderen (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 36; *“Communication on the status of migration management in mainland Greece”*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 13).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat statushouders in Griekenland *in principe* via de internationale luchthaven van Athene naar Griekenland terugkeren vanuit andere Europese landen, hoewel er recente gevallen zijn van personen die terugkeren via de luchthaven van Thessaloniki. Bij aankomst op de luchthaven ontvangen zij geen enkele informatie of voorlichting over mogelijkheden qua huisvesting of stappen die zij moeten ondernemen om hun rechten in Griekenland te laten gelden (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 36).

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier volgt verder dat personen die onder de oude procedure, geldend onder het presidentieel decreet 114/2010, dus voor januari 2020, internationale bescherming kregen, een hernieuwing van hun verblijfsvergunning moeten vragen bij het directoraat van de Griekse vreemdelingenpolitie. Bij de hernieuwingsaanvraag moet worden aangetoond dat er nog steeds vervolging is in het land van herkomst. Een beslissing volgt gewoonlijk een jaar na de hernieuwingsaanvraag. Wegens de grote achterstand heeft een groot aantal statushouders gedurende meer dan een jaar geen toegang tot de arbeidsmarkt, sociale bijstand en soms gezondheidszorg waardoor ze worden blootgesteld aan ontbering en dakloosheid. In afwachting van de vernieuwing van de verblijfstitel wordt een attest afgegeven maar dit attest bevat geen foto, watermerk of enige andere wettelijke bepaling die toelaat dat het wordt aanvaard door andere Griekse overheidsdiensten (*“Country Report: Greece. Update 2023”* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 247).

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt aldus dat, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, het voor een statushouder wiens ADET is vervallen ook noodzakelijk is dat deze beschikt over middelen, een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten – wat enige tijd kan duren – het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting.

Gelet op het voorgaande kan de Raad niet anders dan besluiten dat de huidige situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland op dit ogenblik bijzonder problematisch is.

Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de lengte van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, de politieke visie van de Griekse autoriteiten die zich richten op de zelfredzaamheid van de begunstigden van internationale bescherming, de tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de door de Europese Commissie in januari 2023 gestarte inbreukprocedure) vormen barrières die ervoor zorgen dat vele begunstigden binnen de Griekse samenleving in (zeer) precare omstandigheden leven.

De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en

C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89). Deze drempel “wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling” (*ibid.*, pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland zodanig zijn dat deze begunstigden, als zij naar daar zouden terugkeren, *a priori* allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Ofschoon de door de verzoekende partij per aanvullende nota aangebrachte informatie actueler is dan en recentere cijfers bevat dan de informatie die eerder voorlag bij de kennisgeving van de beschikking, laat deze landeninformatie evenwel niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

De voormelde landeninformatie volstaat op zich niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die er internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn en evenmin dat statushouders in Griekenland bij terugkeer hoe dan ook zullen terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie er gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim*, pt. 91).

Met de loutere verwijzing naar de bijgebrachte en beschikbare algemene landeninformatie toont verzoekende partij dus niet aan dat elke begunstigde van internationale in Griekenland zich in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zoals geduid door het Hof van Justitie bevindt of dat hij of zij er bij terugkeer automatisch in zal belanden. Een individuele beoordeling van verzoekende partij haar concrete, persoonlijke situatie en voorliggend beschermingsverzoek blijft dus aan de orde.

De nieuw bijgebrachte informatie vormt om voormelde reden op zichzelf geen nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Een onderzoek naar de door verzoekende partij aangehaalde nieuwe elementen inzake haar individuele situatie dringt zich op.

5.3. Persoonlijke situatie van verzoekende partij als Grieks statushouder

5.3.1. In de beschikking van 1 juli 2025 wordt uitgebreid uiteengezet waarom de door verzoekende partij bij huidig derde beschermingsverzoek aangehaalde elementen inzake haar individuele situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geen nieuwe elementen vormen die de kans op internationale bescherming in haar hoofde aanzienlijk groter maken.

5.3.2. Verzoekende partij verwijst ter zitting opnieuw naar de problemen met de familie A., maar ze gaat niet in het minst in op, maar volledig voorbij aan hetgeen hierover in de beschikking uitgebreid wordt opgemerkt, zoals in punt 6 waarbij op de ongeloofwaardigheid ervan wordt gewezen -gelet o.a. op de manifeste tegenstrijdigheden- alsook het feit dat verzoekende partij hoe dan ook niet aantoont dat zij in Griekenland geen beroep zou kunnen doen op de Griekse autoriteiten in geval van eventuele problemen met anderen. Ter zitting bevestigt ze dat ze eerder in Griekenland geen klacht heeft neergelegd, en laat ze na hiervoor een afdoende uitleg te bieden. Hoe dan ook toont ze, bij gebrek dus o.a. aan enige concrete poging eerder hiertoe, niet aan dat ze in Griekenland geen beroep zou kunnen doen op de Griekse autoriteiten.

5.3.3. Wat betreft de problematiek inzake het verstrijken van de geldigheid van haar (verblijfs)documenten en argumenteert dat dit nodig is voor een verblijfplaats, wordt verwezen naar hetgeen hierover concreet en uitgebreid in de beschikking wordt uiteengezet, in punt 6. Verzoekende partij laat ter zitting geheel na op die vaststellingen een ander licht te werpen. Waar ze verwijst naar algemene informatie werd hierop reeds

ingegaan. Het wijzigt niets aan hetgeen reeds op grond van zowel de algemene landeninformatie alsook de persoonlijke situatie van verzoekende partij werd vastgesteld.

Er wordt aan het voorgaande nog toegevoegd dat verzoekende partij niet aantoont dat zij de afgelopen jaren tijdens haar verblijf in België al enige inspanning zou hebben gedaan om aan haar situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland verweven zaken te bewerkstellingen zoals bijvoorbeeld inzake de geldigheid van haar (verblijfs)documenten en het tijdig laten vernieuwen ervan. Het is daarbij de verantwoordelijkheid van verzoekende partij om zelf de rechten af te dwingen verbonden aan haar beschermingsstatus.

Wat betreft het manifest gebrek aan inspanningen van verzoekende partij, wier verklaringen en gedragingen duidelijk laten blijken dat zij nooit de intentie had om Griekenland een leven en toekomst uit te bouwen aangezien ze er blijkens de laatste versie van haar verklaringen slechts 1 dag zou hebben gewerkt en geen pogingen deed om er huisvesting te bekomen, wordt verwezen naar hetgeen een eerste maal al werd vastgesteld bij voormeld arrest in het kader van haar eerste beschermingsverzoek alsook daarnaast naar het in het kader van huidig derde beschermingsverzoek in de beschikking vastgestelde.

Zoals bij haar eerste beschermingsverzoek al werd vastgesteld en heden opnieuw, toont verzoekende partij allerminst aan dat zij als Grieks statushouder de middelen die het recht en haar status haar bieden teneinde de aan haar status verbonden rechten te laten gelden, afdoende te hebben benut, laat staan te hebben uitgeput.

5.3.4. Waar verzoekende partij ter zitting opwerpt dat de huidige situatie in Gaza bijdraagt aan haar verhoogde kwetsbaarheid, merkt de Raad op dat hoewel niet betwist wordt dat de situatie in Gaza een psychologisch impact kan hebben op verzoekende partij, niets voorligt waaruit blijkt dat verzoekende partij persoonlijk dermate zware psychische problemen ondervindt dat deze haar zelfstandig functioneren/autonomie zouden beïnvloeden.

Er ligt geen psychologisch attest neer, net zoals dat er evenmin enig medisch attest voorligt. Waar verzoekende partij op zitting o.a. melding maakt van ademhalingsproblemen, druk op de borst, stress en depressie, laat zij na dit met medische stukken te staven en liggen er hoe dan ook geen concrete en objectieve elementen voor waaruit blijkt dat verzoekende partij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt in het licht van de reeds aangehaalde relevante rechtspraak van het Hof van Justitie dermate dat zij niet in staat zou zijn om in Griekenland er de uit haar internationale beschermingsstatus voortvloeiende rechten en voordelen te laten gelden.

5.3.5. Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking dat een terugkeer naar Griekenland geen optie is, zonder nog enige opmerking met betrekking tot de grond van de beschikking van 1 juli 2025 te formuleren. Ze laat na verder nog concreet op de beschikking in te gaan en deze van dienstige repliek te voorzien.

6. Bijgevolg wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Derhalve brengt de verzoekende partij geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend vijftieng door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS